

PĚTAŠEDESÁTINY PROFESORA ROBERTA KONEČNÉHO. Dne 23. dubna se dožil 65 let PhDr. Robert Konečný, CSc., profesor psychologie na filosofické fakultě UJEP a zástupce vedoucího Psychologické laboratoře ČSAV v Brně. Narodil se v Brně a zde také studoval. Po maturitě na klasickém gymnasiu studoval na filosofické fakultě češtinu, němčinu a filosofii, ale záhy se prohloubil jeho zájem o psychologii. V letech 1926–31 působil jako pomocná vědecká síla a později jako asistent-volontér u prof. M. Rostohara, zakladatele Psychologického ústavu. Od studentských let projevoval mnohostranné schopnosti a velkou šíři zájmů. Stejně jako experimentálním psychologem se mohl stát literátem nebo filosofem. Pro disertaci zvolil téma z mezioborové problematiky literární psychologie. Vynikal však nejen v teoretických diskusích na fakultě, ale záhy se stejně úspěšně osvědčil jako praktický psycholog v poradně Společnosti pro výzkum dítěte a ve Studentské poradně. V letech 1933–39 působil jako středoškolský profesor, nejprve v Tišnově, pak na svém mateřském gymnasiu. Současně zastával funkci školního psychologa.

Od Mnichova se Robert Konečný

podílel na přípravách odboje; v roce 1939 se stal generálním tajemníkem odbojových svazů na Moravě. V listopadu téhož roku byl zatčen a vězněn gestapem až do svého útěku v roce 1945.

Na filosofické fakultě brněnské university přednášel od roku 1945; nejprve filosofickou propedeutiku, logiku a noetiku, později fyziologickou psychologii a sociální psychologii. Přínosem pro výuku byla jeho znalost Pavlovova učení. V metodologii výuky psychologie čerpal z vlastních zkušeností. Habilitoval se v roce 1946. Z této doby pochází jeho monografie *Vladimír Hoppe, příspěvek k historii a kritice iracionalismu*, publikovaná teprve v roce 1970, i jedna z jeho často citovaných experimentálních prací *Psychologická analýza výsledků individuální a kolektivní práce*. V letech 1950 až 1963 působil ve zdravotnictví: nejprve jako vedoucí klinický psycholog v psychiatrické léčebně v Brně, později na psychiatrické klinice lékařské fakulty. Během této doby vyvíjel mimořádnou pracovní aktivitu a organizační činnost a razil nové cesty pro uplatnění psychologie ve zdravotnictví. V tomto období se stal psychoterapeutem par excellence. Dosáhl pronikavých

úspěchů v oboru, který je – podobně jako pedagogika – zčásti vědou, zčásti řemeslem a zčásti uměním: v psychoterapii. Zde dovedl spojit znalost psychologie osobnosti a fyziologie vyšší nervové činnosti s humánním přístupem a příkladnou etikou práce. Podílel se však také na výzkumu. K nejvýznamnějším pracím z této doby patří *Teorie, technika a indikace narkogenné narkózy jako terapeutického prostředku* a knižní publikace napsaná ve spolupráci s psychiatrem doc. M. Bouchalem *Psychologie v lékařství*, která vyjde letos ve druhém vydání. Věnoval mnoho úsilí také vybudování pracovní náplně a organizační základny forenzní psychologie. V roce 1963 přešel na nově zřízené pracoviště Psychologického ústavu ČSAV v Brně. V letech 1968–69 byl vedoucím katedry psychologie na filosofické fakultě. Ve svých přednáškách a seminářích se soustřeďoval zejména na otázky psychologie osobnosti. Stejně jako v psychoterapeutické činnosti i zde důsledně uplatňoval pavlovovské pojetí jednoty organismu a prostředí.

Profesor Konečný patří k zaklada-

telské generaci brněnské psychologie. Jako průkopník klinické psychologie u nás měl značný vliv na formování pracovního zaměření řady mladších psychologů. Opíraje se o bohaté klinické zkušenosti, formuloval prioritní koncepci srovnávací psychologie poruchové a neporuchové činnosti. Bylo by si přát, aby se mohl v dalších letech plně soustředit na zpracování tohoto přístupu. Spojení bohaté invence se schopností přesného logického myšlení uplatňoval prof. Konečný v odborných diskusích, jako člen výborů vědeckých společností i ve stovkách populárních přednášek. Jako mistr slova (je autorem čtyř knih veršů a dvou svazků próz) dovede vždy přiblížit posluchačům problém v jeho souvislostech a přenést na ně jiskru zaujetí. V jeho osobním profilu dominuje přímost, krajní ochota pomoci, bystrý postřeh, respekt k názorům druhého, silná energie, důslednost a – přes tvrdou školu života – nezdolný optimismus. Přejeme jubilantovi i sobě, aby také v dalších letech mohl ve zdraví co nejvíce přispívat k rozvoji brněnské psychologie.

Josef Švancara